

Ordinationstale for Jakob Bjorholm 25. januar 2017

De ord, jeg i dag vil lægge dig Jakob Bjorholm på sinde, er fra Salmernes Bog, Salme 7

v2 Herre min Gud, hos dig søger jeg tilflugt,
frels mig fra alle mine forfølgere og befri mig,
v3 så de ikke skal sønderrive mig som løver
og slæbe mig bort, uden at nogen kan redde.

v4 Herre min Gud, hvis jeg har gjort dette:
Hvis jeg har gjort mig skyldig i uret,
v5 hvis jeg har handlet ondt mod min ven
eller uden anledning udplyndret min modstander,
v6 måtte fjenden da forfølge og indhente mig,
trampe mig ned
og lade mig ligge i støvet! Sela

... **v9** Herren holder dom over folkene.
Skaf mig ret, Herre,
for jeg er retfærdig og skyldfri.
v10 Stands uretfærdiges ondskab,
støt den retfærdige,
du som ransager hjerter og nyrer,
retfærdige Gud. **v11** Gud er mit skjold,
han frelser de oprigtige.
v12 Gud er en retfærdig dommer,
en Gud, der harmes hver dag.

... **v18** Jeg takker Herren for hans retfærdighed,
jeg lovsynger Herren den Højestes navn.

En bestemt sætning skurrer i min ører i ovennævnte citat fra Salmernes Bog i Det gamle Testamente. Det er salmistens ord om sig selv: Skaf mig ret, Herre, for jeg er retfærdig og skyldfri.

Den franske teolog Paul Beauchamp undrer sig i sin udlægning af salmernes bog over, hvordan salmisten sådan frejdigt kan stille sig frem og sige om sig selv, at han er retfærdig og skyldfri, og samtidig så let kan bryde ud i forbandelser og eder over sin fjende. Salmisten forekommer både at være selvgod og hadefuld overfor andre.

Man fristes til at trække Jesu lignelse frem om toldereren og farisæeren i templet. Farisæeren beder til Gud: Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbryderen eller som toldereren der. Jeg faster to gange om ugen giver tiende af hele min indtægt." Tolderen derimod beder med sænket ansigt, kortfattet: "Gud vær mig synder nådig". (Luk 18)

Det er så anderledes ord. Tolderen pukker ikke på andre, men erkender sin egen svaghed. En forbilledlig selvbevidsthed om egen begrænsning og svaghed. Her møder vi kristentroens tale om ydmyghed. Du opnår intet ved at rakke ned på andre og stille sig selv til bedste ved at pege fingre af andre. Tværtimod.

Men allerede her ligger så en ny fristelse nær, at vi gør som farisæeren ved at nu at udstille hans fordomsfulde bøn. At vi svælger i hans brøde.

Pointen er imidlertid ikke den, ikke at pege på, hvad som er galt, men enhver forkynder har efter min opfattelse også en udstrakt forpligtelse til, når man stikker til det moderne liv og alt, hvad vi finder galt, at vi så også tydeligt inddrager os selv. Altså, at vi taler ud fra den erkendelse, som er tolderens: "Gud, vær mig synder nådig!". Hvis ikke, bliver det kun moralisme og verdensforagt, og selv om det ikke bliver sagt direkte, så fremstår udpegningen af de andre som en tro på egen retfærdighed.

Fristelsen dertil er stor. ikke mindst i en tid, som vores. For her er brug for større tydelighed, enkelthed og klarhed om hvem, vi er, og hvad kristentro er for os i dag. Her er brug for tydelighed for at kunne skelne, så vi kan se, hvad der er godt og skidt, sandt og falsk. Samtidig lever vi også i en tid, hvor der er brug for empati og evne til at sætte sig i hinandens sted.

Jeg læste for nyligt den efterhånden tres år gamle roman *Fugls Føde* af Peter Seeberg. Især en sætning, som blev sagt til romanens hovedperson Tom, ramte mig. Sætningen lød: "Du lader dig irritere af småting, fordi du ikke rigtig holder af noget" (s.57).

Sætningen rammer hovedet på sømmet i forhold til romanens hovedperson, Tom, som har en ualvorlig omgang med tilværelsen, bruger verden efter forgodtbefindende, tænker kun på sig selv, og kan ikke andet end at parodiere andre. Han er ligesom sæbe, ikke til at holde fast på, glider af. Der er en mangel på kærlighed i hans handlinger. Han har kun øje for sig selv, ikke for hans kæreste eller venner, dem, han udnytter og misbruger. Tom flyder ovenpå, er altid i bevægelse, men fordi han samtidig flygter fra nogensinde at konfrontere sig med realiteterne, og mangler koncentrationsevne, så bliver verdenen og menneskene her kun noget, han irriteres over.

Indrømmet: Det er nemt at lade sig irritere af småting, og måske er det sandt, at selv vores lille irritation er udtryk for en mangel på kærlighed, at vi ikke holder nok af andet end os selv.

Som præst er det i alt fald opgaven at pege på Kristus, og sige det igen og igen,

at vi i ham skal elske Gud og vores næste. Dvs. vi skal ikke leve i vores irritation, lille eller stor, men vi skal leve i tillid til Gud.

Det bliver nu din opgave i Aastrup og Holsted sogne. i alt, hvad du gør: forretter gudstjenester, underviser og udøver sjælesorg.

Vi har brug for at høre det sagt igen og igen. For det er nemt at blive irriteret. Ængstelsen og frygten har det ligeledes med at tage magten over os, ligesom følelsen af at alt er ligegyldigt, dvs. relativt. Her er det da vigtigt, at vi får evangeliets ord at høre – et både skarpt og mildt ord, afslørende og opbyggelige ord, og at du og menigheden sammen virker for, at Guds ord bliver til liv for alle.

Som hjælp dertil kan vi bede som salmisten i Det gamle Testamente om Guds hjælp i tillid til Gud: Herre, min Gud, hos dig søger jeg tilflugt... Du er mit skjold. Vi skal takke og prise Gud, og tage f.eks. Paulus ord til os, hans formaning, som ofte lyder til bryllup, men egentlig er skrevet til menigheden i Kollosae:

Ifør jer da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed. **v13** Bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden. Som Herren tilgav jer, skal I også gøre. **v14** Men over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er fuldkommenhedens bånd. **v15** Kristi fred skal råde i jeres hjerter; til den blev I jo kaldet som lemmer på ét legeme. Og vær taknemlige. **v16** Lad Kristi ord bo i rigt mål hos jer. Undervis og forman med al visdom hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, syng med tak i jeres hjerte til Gud. **v17** Hvad I end gør i ord eller gerning, gør det alt sammen i Herren Jesu navn, og sig Gud Fader tak ved ham!”

Gå således frimodig til opgave. I Jesu navn. Amen

Salmer

557 Her vil ties

308 Helligånd, vor sorg du slukke

396 min mund og mit hjerte

491 O gode Gud, din kærlighed

Nadver 720 Som året går

52 Du Herre Krist